

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Варна, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния
състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско
дело № 20253100500498 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Депозирани и от двете страни по спора, са жалби против Решение №
4093/17.11.2024 г. на ВРС по гр.д. № 20223110114673.

В жалбата си, вх. № при ВРС 104455/27.12.2024 г., ищцовата страна
„Таблетка“ ООД моли за отмяна на решението на ВРС в отхвърлителната му
част. Счита, че фактическата обстановка, правилно установена от ВРС, сочи
на изправност на ищцовата страна в плащане на дължимите суми (дори
надплащане с оглед заключението по ССЕ). Оспорва забава поради факта, че в
нотариалните актове ищците са обективирали съгласие сумите да се преведат
в срок от 10 работни дни след получаване на разрешение за ползване на обекта
и освен това финансирането е с банков кредит, респективно нареждането на
средствата от банката е последица от изпълнение на ангажменти, вменени по
договорите на продавача, по представяне на съответно необходими документи,
включително тези по въвеждане на сградата в експлоатация и удостоверение
за тежести, от които да е видно, че продавачите са заличили ипотеките,
учредени в полза на банкова институция. Твърди, че само и благодарение
поведението на купувача сградата е завършена в състояние, позволяващо
издаване на актовете в строителството. В полза на ищцовото дружество е
възникнало правото по чл. 83 от ЗЗД и същото се освобождава от отговорност
за забавеното си изпълнение, поради виновна забава на насрещната по договора
страна. Поради това и неправилен е изводът на съда, че ищецът е в забава и
следва да понесе отговорност, заплащайки неустойки, на осн. чл. 6.2. от всеки
от договорите, в размерите на уважените възражения за прихващане.

Ответниците Н. Г. И., Ц. Б. Ц. и Г. Б. Ц. в жалба вх. № при ВРС 97159/02.12.2024 г. атакуват съдебния акт в неговата осъдителна част. Намират, че при правилно установена фактология от първоинстанционния съд, същият е приложил неправилно материалния закон, приемайки, че ищцовата страна е изправна и има право на претендираните неустойки за забава по чл. 6.1 съответно по предварителен договор от 03.04.2019 г. и по предварителен договор от 30.04.2019 г. След като ищецът – купувач по договорите също е изпаднал в забава по отношение плащанията на суми по договорите, то съдът е следвало да аргументира приложение на чл. 95 и чл. 96 от ЗЗД. Според жалбоподателите, не е намерил отговор и релевантният въпрос относно прекомерността на неустойките в контекста на чл. 83 ал.1 от ЗЗД, поради което счита, че исковите претенции са неоснователни. Настоява, че съдът не е съобразил, че част от периода за изпълнение на СМР, обхванат от договорите е в рамките на пандемията COVID. Неправилен на тази плоскост се явява изводът, че не е приложим институтът на непреодолимата сила или стопанската непоносимост (чл. 306 и чл. 307 от ТЗ). Оспорва възприетото от съда досежно задълженията на продавача-строител по представяне на документите и оттам направените изводи за забава на последния както и базата, на която следва да се изчисли размера на дължимата неустойка.

Досежно възраженията за прихващане счита, че съдът е следвало да ги уважи в пълен размер като приеме за релевантен, уговорен падеж между страните, посочения в нотариалните актове. Така, като се позовава на падежните дати в окончателните договори за покупко-продажба счита, че дължимият размер на неустойката от страна на купувача за забава в плащанията по предварителния договор от 03.04.2019 г. и съответният нотариален акт е 13652.97 евро като се претендира сума от 11128.50 евро, разпределена кратно между ответниците, а по договора от 30.04.2019 г. и съответния нотариален акт – 16792 евро, от които е заявено възражение за прихващане до размера от 4269 евро. На тези и други основания, моли за отхвърляне на исковите поради неоснователност, а в условията на евентуалност като погасени поради извършено прихващане.

Всяка от страните е депозирала отговор по жалбата на насрещната страна, в която се излагат аргументи за нейната неоснователност. И двете страни заявяват претенции за разноски.

В съдебно заседание страните, чрез проц. представители, а Н. И. и лично, поддържат собствените си аргументи по същество на правния спор, които доразвиват и в писмени защиты.

Съдът, като приема, че е сезиран с редовни и допустими за разглеждане жалби, от лица, легитимирани чрез правен интерес от обжалване акта на ВРС, по същество намира следното:

Пред ВРС са заявени от „Таблетка“ ООД иски с правно основание чл. 92 от ЗЗД за осъждане ответниците Н. Г. И., Ц. Б. Ц. и Г. Б. Ц. да заплатят, в посочените в ИМ размери, неустойки по чл. 6.1 по два предварителни договора за продажба на недвижими имоти и СМР, съответно от дата 03.04.2019 г. и 30.04.2019 г., при твърдение, че ответниците са в забава завършване на строителството и снабдяване на сградата с удостоверение за въвеждането ѝ в експлоатация в срока, посочен в чл. 3.2. от всеки от договорите, а именно 30.04.2020 г. Неустойката по всеки договор се претендира в максимално уговорения размер от 10% върху общата стойност на всеки договор, с оглед срока на забавата.

Ответниците оспорват иска по основателност при твърдения за новация в задължението след сключване на нотариалните актове, с които собствеността върху недвижимите имоти е прехвърлена. Заявяват и недействителност на неустоечната клауза и по двата договора, тъй като излиза извън обезпечителната, обезщетителната и гаранционна функции, неустойката на дневна база е прекомерна и ищецът не търпи вреди след като е в забава заплащане на дължимите суми по договора, клаузата е и неравноправна, защото едностранно задължава купувача, без да се държи сметка за задължението на купувача да престава срочно цената. Допълнително се сочат аргументи за приложимост на чл. 306 и чл. 307 от ТЗ както и на чл. 95 и чл. 96 от ЗЗД и чл. 83 ал.1 от ЗЗД.

На свой ред физическите лица настояват, че ищцовото дружество е в забава, поради което са въвели в процеса и е прието тяхно възражение за прихващане с конкретно посочени суми, дължима неустойка по чл. 6.2. от всеки договор за несвоевременно плащане на цената по договорите, в частност извън сроковете, посочени в нотариалните актове.

Юридическото лице оспорва да е в собствена забава по дължимата престация като се позовава на чл. 95 от ЗЗД и твърди, че изпълнението му е поставено в зависимост от поведението на продавачите (заличаване на предходно вписани тежести върху имотите, снабдяване с удостоверения и т.н.), които изключват собствената му забава.

Преценката на доказателствата налага да се приеме, че между страните Н. И. и Б.И. (приживе) от една страна като продавачи и „Таблетка“ ООД от друга страна като купувач, са сключени два предварителни договора за продажба и строителство на недвижими имоти, съответно от дата 03.04.2019 г. за обект „кафе-бар“ и от дата 30.04.2019 г. – за ателие и апартамент. Недвижимите имоти са подробно индивидуализирани в договорите, видно от които същите се намират в една сграда.

Според договора от 03.04.2019 г. сумата, която купувачът дължи за придобиване собствеността е 150 000 евро за обекта и 5 000 евро за съответни идеални части от земята.

По договора от 30.04.2019 г. общата дължима сума е в размер на 123 000 евро, от която 118 000 евро за жилищата и 5 000 евро за съответните идеални части.

И по двата договора, в чл. 1.8. продавачите са декларирали, че върху поземления имот има вписана ипотека в полза на „Банка ДСК“ АД и идеалните части от ПИ ще бъдат прехвърлени, освободени от тежести.

Клаузите, касаещи крайния срок за строителство, по-специално въвеждане на сградата в експлоатация със съответно удостоверение, са еднакви по двата договора, който съгласно чл. 3.2., е 30.04.2020 г. С идентично съдържание е и разпоредбата на чл. 3.1.1. относно крайния срок за Акт обр. 15, а именно 30.12.2019г.

В чл. 6.1 (с идентично съдържание в двата договора) е предвидена неустойка за неспазване срока за завършване на строителството от продавачите, в размер на 0.1% от стойността на имота за всеки ден, но не повече от 10% от общата цена на договора.

В чл. 6.2. (с идентично съдържание в двата договора) е предвидена мораторна неустойка за забава плащането от купувача, в размер на 0.1% върху

неплатената в срок сума, но не повече от 10% от общата цена на договора.

Не е спорно, че строежът е въведен в експлоатация с Удостоверение № 19/04.02.2021 г. (л. 85 по делото на ВРС).

Не е спорно, че собствеността върху недвижимите имоти е прехвърлена на купувача на 28.06.2019 г., съответно с: 1). нотариален акт № 147, том 2, рег. № 6258, дело 320/2019 г., вписан в Служба по вписванията, дв. вх. рег. № 16362, вх. Рег. № 16506/28.06.2019 г., акт № 39, том XLVI, дело 9944 за имот кафе-бар и 2). нотариален акт № 145, том 2, рег. № 6244, дело 318/2019 г., вписан в Служба по вписванията, дв. вх. рег. № 16336, вх. Рег. № 16504/28.06.2019 г., акт № 19, том XLVI, дело 9926 за имот апартамент и ателие. И с двата нотариални акта са прехвърлени и съответните ид.ч.от земята (в четливи копия по делото л. 489 и сл.).

1. По предявените искиви претенции.

Съдът приема, че страните са встъпили във валидно облигационно правоотношение по двата предварителни договора. Макар във въззивната жалба изрично да се не поддържа заявеното в първата инстанция възражение по чл. 107 от ЗЗД, съдът все пак накратко счита, че фактически състав по цитираната разпоредба не е осъществен и няма новация на задължения с нотариалните актове. Особено в частта за строителството на сградата, изцяло приложими между страните са клаузите по предварителните договори, неустоечните такива също запазват действие. Налице е изменение, при това частично, относно сроковете за заплащане на дължими суми, като съдът съобразява в тази част разпоредбите на нотариалните актове, с които на практика страните са анексирали предварителните договори по чл. 2.1., касаещи графика за плащане на вноските по цената.

На първо място трябва да се посочи, че сделките и по двата договора са търговски, защото покриват критериите по чл. 286, ал.1 от ТЗ предвид качеството търговец на купувача и очевидната покупка на имотите кафе-бар и ателие за търговска дейност. Както става ясно от събраните в първата инстанция доказателства, след въвеждане на сградата в експлоатация, дружеството е сменило предназначението на единия от тях на аптека.

На следващо място, физическите лица продавачи не са потребители, защото дейността им не ги третира като такива по см. на §13, т.1 от ДР на ЗЗП. Същите не са и по-слаба икономически страна. Неравноправност на клаузи, в частност на неустоечната, поради това не се коментират.

На общо основание съдът дължи преценка за действителността на клаузата по чл. 6.1. с оглед разрешението, дадено с ТР 1/27.04.2022 г. по т.д. 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС, вр. т.3 на ТР 1/2009 г. на ОСТК на ВКС като приема, че не е договорена в нарушение на добрите нрави. Неустойката не излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, преценена към сключване на договора с оглед естеството на непаричното задължение – изграждане на недвижими имоти, при отсъствие на обезпечаване изпълнението с други правни способи. Същата не може да се приеме за недействителна и поради това, че на дневна база, съпоставен с цената на недвижимия имот (в който и да е от двата договора) размерът е малък, а крайният предел от 10% е изцяло съпоставим с очакваните от неизпълнение на задължението за въвеждане на обектите в експлоатация в срок като се има предвид и че се закупуват за осъществяване на търговска дейност от купувача. Трябва да се държи сметка, че целта на всяка неустоечна

клауза е и да стимулира изпълнение на задълженията, в случая срочно от продавача, за да не се стигне до прилагането ѝ. Що се отнася до прекомерността ѝ, преценена към момента на неизпълнение на договора, то пак трябва да се посочи, че размер от 10% върху конкретните суми не е прекомерен. До същият се достига при забава над 103 дни (около три месеца и половина), което с оглед интереса на купувача не може да се приеме за незначителен срок.

Отделно от това, в случая, за купувача е предвидена реципрочна отговорност със същия горен предел, в чл. 6.2. от договорите, поради което няма неравностойност на санкционните последици или възлагане само и единствено на такива в тежест на една от страните по правоотношението.

В конкретния случай чл. 306 и чл. 307 от ТЗ не могат да намерят приложение. Срокът по чл. 3.1.1 от предварителните договори, за снабдяване на строежа с Акт обр. 15, е 20.12.2019 г. По тези договори възложители са продавачите и полагайки подпис под тях те се съгласяват с крайните срокове по съответните строителни етапи. Този срок е и преди Ковид пандемията и месеци преди приемане на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, в сила от 13.03.2020 г. Що се отнася до крайната дата по чл. 3.2. от договорите за въвеждане на строежа в експлоатация, която е 30.04.2020 г., то действително попада в срока на извънредното положение (до 13.05.2020 г.). На първо място, работниците в строителството не са от категорията лица, изрично включени в упоменатия Закон като задължени да преустановят работа. Нито се твърди от ответниците, че строителството е било преустановено на конкретния обект по причини пандемията и в какъв срок, нито се представят доказателства, за това да е уведомен купувачът писмено по чл. 306 ал.3, изр.1 от ТЗ. Поради това, разпоредбата на изр.2 от цитираната норма не е изключена от приложение. Освен това, дори и при съобразяване двумесечния срок от закона, от който близо месец и половина попада в рамките на уговорения по чл. 3.2. от договорите, пак забавата е с повече от 7 месеца (до 04.02.2021 г.).

Фактическият състав по чл. 307 от ТЗ не е осъществен, защото предварителните договори по основните престации са изпълнени – собствеността върху обектите е прехвърлена и цената заплатена (както се установява от заключението по ССЕ), а строежът е въведен в експлоатация.

Не е налице и хипотезата на чл. 95 от ЗЗД, защото кредиторът „Таблетка“ ООД не е в забава по смисъла на разпоредбата. Нито се твърди да не е приемал изпълнението на ответниците, нито да е препятствал въвеждане на сградата в експлоатация. Не се и доказват такива факти. Не са уговорени и отлагателни срокове по изпълнението на строителството, в конкретика началото, продължаването или приключването на съответните етапи не е поставено в зависимост от заплащането на цената или част от същата. Поради това и не възникват последиците по чл. 96 от ЗЗД в тежест на ищцовото дружество. По делото има доказателства за извършена от ищеца промяна на предназначението на един от обектите, по см. на §4 т.41 от ДР на ЗУТ, но не се твърди от ответниците тази промяна да е преди въвеждане на строежа в експлоатация и съответно свързаните с това административни и други процедури да са рефлектирали върху уговорените крайни срокове за изпълнение на строежа.

Поради всичко изложено по-горе, предявените от „Таблетка“ ООД иски по чл. 92 от ЗЗД са доказани по своето основание, а и по размер.

Неправилно ответниците считат, че съдът е следвало да приеме друга база за изчисляване на размера. Горният праг от 10% е определен дефинитивно в двата договора като процент от общата цена по договорите, т.е. сборът от сумата за недвижимите имоти, и дължимата цена за ид.ч. от земята. Така по договора от 03.04.2019 г. максималният размер на неустойката, който може да търси ищецът е 15500 евро, а по този от 30.04.2019 г. – 12300 евро. Дневният размер на неустойката е 0.1% от цената на имотите, т.е. базата за изчисляване е съответно 150 000 евро по първия и 118 000 евро по втория договор или 150 евро, респективно 118 евро на ден. До крайния предел се достига и в двата случая при забава след 103 дни. Както съдът посочи, при съобразяване периода на Ковид пандемията, забавата е с около 7 месеца (до 04.02.2021 г.). Поради това, коректно ищецът претендира максимума от 10% върху общата стойност по всеки договор.

2. По възражението за прихващане.

Ответниците претендират съответни суми, представляващи неустойка по чл. 6.2. от договорите, санкционираща купувача за несвоевременно заплащане на дължимите вноски от цената за имотите и земята. По идентични на изложените досежно неустойката по чл. 6.1. от договора съображения, клаузата, реципрочно уговорена в полза на продавачите, е действителна, без необходимост да се преповтарят мотивите.

По индивидуализирания по-горе в изложението на съда, нотариален акт № 147 от 28.06.2019г., досежно цената страните са възприели и съгласили с подписване на акта, че 15 000 евро са платени като капаро от купувача по сметка на продавача Н. И. преди подписване на договора, сума от 500 евро ще бъде заплатена в деня на нотариалното изповядване на сделката, а останалата сума от 139 500 евро ще бъде заплатена по отпуснат на купувача банков кредит в „ПроКредит Банк“ АД. Плащането със средствата от кредита е посочено, че ще става по следната схема: 60 000 евро - по банков път, в срок до три работни дни след изпълнението на посочените в нотариалния акт кумулативно, условия, а именно вписване на нотариалния акт в Служба вписвания и законна ипотека в полза на кредитодателя и издаване на удостоверение от Служба вписвания, от което да е видно, че банката е първи по ред ипотекарен кредитор и втори по ред ипотекарен кредитор след „Банка ДСК“ АД досежно ипотеката върху съответно придобитите ид.ч. от земята, както и че върху имотите няма вписани тежести в полза на трети лица. Остатъкът от средствата, според разписаното в нотариалния акт, ще останат блокирани по сметка на дружеството-купувач и разблокирани както следва: 40 000 евро, ще бъдат платени в срок до 10 работни дни след представяне на Акт обр. 15 и писмено удостоверение за тежести, но не по-късно от 20.12.2019 г.. Накрая, сумата от 39500 евро е уговорено да бъде заплатена в срок от 10 работни дни след издаване на удостоверението за въвеждане строежа в експлоатация.

В коментирания нотариален акт № 145 от 28.06.2019 г. се съдържат аналогични разпоредби досежно графика на плащане на съответните вноски от цената. Посочено е, че 20 000 евро са заплатени преди подписване на нотариалния акт като капаро, а останалата сума от 103 000 евро се осигурява по кредит от „ПроКредит Банк“ АД. От тази сума 48 000 евро е платима при идентични условия както сумата от 60 000 евро по нотариален акт № 147; сумата от 30 000 евро при същите условия както сумата от 40 000 евро по нотариален акт № 147 и последната сума от 25 000 евро – при условията на

сумата от 39 500 евро по нотариален акт № 147.

Както съдът по-горе посочи, при преценка срочното плащане на цената, следва да се съобрази изменението на чл. 2.1. от предварителните договори, с нотариалните актове. Още повече към датата на нотариалното изповядване на сделките не отсъства спор, че са заплатени само сумите, съставляващи капаро, за които не се претендират мораторни неустойки. Падежите и съпътстващите условия по плащане на всички следващи вноски, са конкретизирани на 28.06.2019 г. при прехвърляне на собствеността.

По отношение на сумите, които купувачът следва да заплати и са отпуснати под формата на банков кредит, е предвидено плащане на три транша. По първия, кумулативните изисквания са вписване на нотариалните актове, факт на 28.06.2019 г., чието представяне категорично е на купувача – кредитополучател, който получава и оригиналите на нотариалните актове; вписване на ипотека в полза на „ПрокредитБанк“ АД, факт на същата дата, удостоверение в полза на банката за реда на ипотеката (за имотите и земята), което не може да бъде задължение нито на купувача, нито на продавача. Последното изискване е представяне на удостоверение, че върху имотите няма вписани тежести в полза на трети лица. Съдът намира, че това задължение е уговорено в тежест на продавачите, защото друго не следва от нотариалните актове и съставлява дължимото съдействие от кредитора по чл. 95 от ЗЗД за изпълнение на насрещното задължение от купувача, респективно поставянето на последния в забава.

Същото съдът възприема и по отношение плащането по втория транш (вноската след акт обр. 15) касателно условието да се представи удостоверение за тежести, в частност за заличена договорна ипотека в полза на „Банка ДСК“ АД върху поземления имот, която видно от удостоверението от Служба вписвания, прието като доказателство по делото (л. 496) е от 12.04.2021 г.

Що се отнася до твърдението на ответниците, че по отношение вторият транш е уговорен, независим от изпълнението на другите условия, краен срок 20.12.2019 г., съдът счита, че с оглед датата на изповядване на сделките – 28.06.2019 г. – близо шест месеца по-рано, посочването на срок 20.12.2019 г. е в контекста на предварителните уговорки по чл. 3.1.1, в тежест на ответниците, за очаквано снабдяване сградата с акт обр. 15 до тази дата, още повече условие по този транш е и именно да има издаден Акт обр. 15. При тълкуване съдържанието на тази част от нотариалния акт, трябва да се държи сметка, че доколкото продавачите са се съгласили, че сумите ще бъдат преведени по отпуснат на купувача банков кредит, няма как да се игнорира изискването за представянето на удостоверение за тежести (по отношение на поземления имот) на този етап от освобождаване на средства по кредитната сметка.

Задължение на инвеститора-строител, който е и продавач по сделката, е снабдяването със съответните актове в строителството, включително удостоверението за въвеждане в експлоатация (чл. 4.1.2 от предварителните договори). Твърденията на ответниците, че актовете били предавани незабавно на купувача и последният не ги представял на банката своевременно, са недоказани в процеса.

Така, съдът приема, че следва да кредитира заключението по допълнителната ССЕ относно допуснатата забава. Заключението е обективно

и компетентно дадено и държи сметка при определяне на срока на забавата за датите, на които и последното условие за отпускане на сумите по съответния транш, е изпълнено.

При горното, възражението за прихващане е доказано по основание и размер за следните суми: 1). по договора от 03.04.2019 г., както следва: за Н. И. – 105,34 евро; за Ц. Ц. – 26,33 евро и за Г. Ц. - 26,33 евро; 2). по договора от 30.04.2019 г. за Н. И. – 1859,34 евро; за Ц. Ц. – 464,83 евро; за Г. Ц. - 464,83 евро. С тези суми се редуцира по размер и вземането на ищеца като погасено чрез прихващане.

3. Относно допълнително депозираните от страните жалби срещу решение № 2297/20.06.2025 г.

Решението е поправено по реда на чл. 247 от ГПК, с Решение № 2297/20.06.2025 г. Срещу последното са постъпили въззивни жалби, но със същите всяка страна отправя изявление до въззивния съд да счита, че първоначално подадените въззивни жалби, предмет на разглеждане от настоящата инстанция, са и срещу решението за отстраняване на ОФГ, доколкото с този съдебен акт единствено се внася конкретика в периоди на забава и квотно разпределение на неустойката в полза на ищцовата страна. Жалбите не съдържат самостоятелни възражения по решението за поправка, поради което и не се налага нарочно произнасяне по тях в контекста на възприетите от съда, изводи.

Решението на ВРС не страда от визираните в жалбите пороци и ще бъде потвърдено.

4. По разноските.

Всяка от страните е с право на разноски за настоящата инстанция.

Общият материален интерес по спора е 27799 евро. В частта, в която исковете са уважени – 24 852 евро, респективно в отхвърлената част – 2947 евро.

Въззивникът „Таблетка“ ООД представя доказателства за извършени разходи за държавна такса и адвокатско възнаграждение. Възражението на ответниците за прекомерност на възнаграждението е основателно, защото пред въззивната инстанция не са въведени нови доводи, не са събрани нови доказателства, производството е приключило в едно съдебно заседание. Останалите заседания са отлагани с оглед възможността за постигане на спогодба между страните по спора. Поради това и адекватен размер за обема на осъществяването процесуално представителство е този в минимален размер по Наредба № 1/2004 г., който определен по правилата на чл. 7 ал.2 т.4 от същата, е 2556.26 евро (4999.61 лева). По горепосочения алгоритъм ответниците дължат на ищцовата страна заплащане на възнаграждение в общ размер на 2285.27 евро. Адвокатът, видно от издадената фактура, не е регистриран по ЗДДС. От заплатената държавна такса 197.73 лева, (101.10 евро), се присъждат 90.38 евро.

Ответниците не претендират разход за адвокатско възнаграждение. От сторените разноски за държавна такса в размер на 497.49 евро (973 лева), се присъждат общо 52.74 евро, платими от ищеца.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 4093/17.11.2024 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК, с Решение № 2297/20.06.2025 г., постановено в производството по гр.д. № 20223110114673, по описа на Районен съд Варна.

ОСЪЖДА Н. Г. И., ЕГН *****, гр. Варна, Ц. Б. Ц., ЕГН *****, гр. Варна и Г. Б. Ц., ЕГН *****, гр. Варна, ДА ЗАПЛАТЯТ на „Таблетка“ ООД, ЕИК 205526013, гр. Варна, сторените във въззивното производство разноси за държавна такса и адвокатско възнаграждение, в общ размер на 2375.65 (две хиляди триста седемдесет и пет и 0.65) евро, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА „Таблетка“ ООД, с ЕИК 205526013, гр. Варна да заплати на Н. Г. И., ЕГН *****, гр. Варна, Ц. Б. Ц., ЕГН *****, гр. Варна и Г. Б. Ц., ЕГН *****, гр. Варна, сторените във въззивното производство разноси за държавна такса в общ размер на 52.74 (петдесет и две и 0.74) евро, на осн. чл. 78 ал.3 от ГПК.

Решението може да се обжалва от страните пред Върховен касационен съд на Р България, в едномесечен срок от връчването му, при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____